

РЕШЕНИЕ

№ 4003

гр. София, 16.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 22.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **1869** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 156 – 161, вр. чл. 144, ал. 1, ал. 2 и чл. 107 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс, вр. чл. 9б, вр. чл.4, ал.ал. 1-5 от Закона за местните данъци и такси.

Делото е образувано по жалба от М. Д. Б., против АКТ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ЗАДЪЛЖЕНИЕ, по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № ДВТ22-ГР94-23, от 10.11.2022 г., издаден от инспектор по приходите в Отдел „Общински приходи – В./О. купел“, Дирекция „Общински приходи“, при Столична община. Актът е потвърден от директора на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община, с Решение № СФД22-РД28-409/15.12.2022 г.

В съдебното производство упълномощеният от жалбоподателя М. Б. адвокат Л. Б.: поддържа жалбата; не ангажира нови доказателства, освен съдържащите се в административната преписка; претендира възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно списък.

Ответникът - директорът на Дирекция „Общински приходи“ е представяван от юрисконсулт, който оспорва жалбата и желае юрисконсултско възнаграждение, като възразява за прекомерен размер на адвокатското.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че жалбата е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество.

Процесният АУЗ, № ДВТ22-ГР94-23/10.11.2022 г. (л. 65 от делото) е издаден по реда на чл. 107, ал. 3, изр. второ, вр. ал. 1 ДОПК, следователно по отношение оспорването му, освен реда по ал. 4, по аргумент от чл. 4, ал. 1 и ал. 9б ЗМДТ, вр. чл.

144, ал. 1 и ал. 2 ДОПК са приложими и разпоредбите за оспорване на ревизионен акт (Глава осемнадесета, Глава деветнадесета ДОПК). С оглед на това, директорът на Дирекция „Общински приходи“ - СО се явява решаващ орган, разполагащ с правомощията по чл. 155, ал. 1 - 4 ДОПК. Актът е бил оспорен пред директора – ответник, който го потвърдил с Решение № СФД22-РД28-409/15.12.2022 г. – л. 26.

Поводът да бъде издаден оспореният акт е подадено на 11.08.2022 г. от М. Д. Б. искане за издаване акт, установяващ задълженията ѝ за данък по чл. 52, т. 1 ЗМДТ, за лек автомобил марка „Ф.“, модел „Т.“, с регистрационен номер СА 9930 СР. 3. представил съответните документи, установяващи твърдението, че автомобилът е бил продаден през м. 10.2019 г. в Република М.. В хода на административното производство органът по приходите изискал официална информация от Отдел „Пътна Полиция“ – СДВР, касаеща регистрацията на автомобила, която е задължителна, предвид разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от Закона за движението по пътищата. Получено е писмо от началника на отдела (л. 88), с приложена справка от централната база на АИС – КАТ, за процесния автомобил, рег. [рег.номер на МПС] , като в писмото е отразено, че регистрацията на колата била прекратена на 16.06.2020 г., лично от собственика М. Д. Б.. Таз информация не се оспорва от страна на жалбоподателя. Налично по делото е и писмо (л. 19) от началника на Отдел „ПП“ – СДВР, до адвокат Л. Б., приложено към жалбата от същия адвокат. В писмото също се сочи, че регистрацията на автомобила е прекратена лично от М. Б., на 16.06.2020 г., както и, че в съответствие с Директива 1999/37 (ЕО) на Съвета, от 29.04.1999 г., относно документите за регистрация на превозни средства, в Отдел „Пътна Полиция“ не е получавано писмо от Главна дирекция „Национална Полиция“, с уведомление от компетентните власти на М., предполагащо служебно прекратяване регистрацията в РБ. Като се позовал на информацията от Отдел „Пътна Полиция“ - СДВР органът по приходите, приел, че: автомобилът е собствен на М. Д. Б., считано от 21.03.2019 г., до 16.06.2020 г. (датата, на която тя сама е заявила желание за прекратяване задължителната регистрация по чл. 140, ал. 1 ЗДв.П); за периода от 01.01.2020 г., до 30.06.2020 г., на основание чл. 53 ЗМДТ дължи данък върху превозното средство, в размер на 493, 80 лева.

Подателят на жалбата не е съгласен, че дължи данъка, като твърди материална и процесуална незаконосъобразност на процесния Акт за установяване на задължение, по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № ДВТ22-ГР94-23/10.11.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, в резултат на извършената проверка за законосъобразност, след анализа на доказателствата и като съобрази доводите на страните, излага следните мотиви по съществуто на спора.

Жалбата е неоснователна.

Разпоредбата на чл. 52, т. 1 ЗМДТ постановява, че с данък върху превозните средства се облагат такива, регистрирани за движение по пътната мрежа в Република България. Нормата на чл. 53 с.з. определя като данъчно задължени лица собствениците на превозните средства. Принципът на чл. 60, ал. 1 ЗМДТ е, че данъкът се дължи за съответната година. За придобити и регистрирани в хода на текущата година превозни средства данъкът се определя в размер 1/12 от годишния данък за месеците до края на годината, включително месеца на придобиването, съответно на регистрацията за движение – ал. 2. Двете разпоредби – на чл. 52, т. 1 и на чл. 53 ЗМДТ, на пръв прочит оставят впечатление, че ако собственик е прехвърлил на друго лице собствеността си върху превозното средство, не следва да дължи данък след датата на сделката.

Разпоредбата на чл. 58, ал. 4, изр. първо ЗМДТ обаче уточнява, че за превозните средства, на които е прекратена регистрацията, данък не се дължи от месеца, следващ месеца на прекратяване на регистрацията за движение. По аргумент от тази разпоредба, както и по аргумент от чл. 4, ал. 1 Наредба I-45/2000 г., „За регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства“ следва да бъде прието, че прекратяване регистрацията на името на предишния собственик е задължително условие и елемент от фактическия състав на чл. 53, вр. чл. 52, т. 1 ЗМДТ. В подкрепа на този извод е и текстът на чл. 54, ал. 1 с.з. – „размерът на данъка се определя от служител на общинската администрация, въз основа на данни от регистъра на пътните превозни средства, поддържан от Министерството на вътрешните работи, и се съобщава на данъчно задълженото лице“. С други думи, когато в регистъра няма данни за друг собственик, различен от М. Д. Б. компетентният орган по приходите от Общинската администрация е задължен да обложи с данък именно нея. С жалбата не се твърди и от адвоката – пълномощник не се поддържа възражение за неправилно дефиниран период на данъчното задължение и/или за неправилно изчислен размер на данъка.

АУЗ, по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № ДВТ22-ГР94-23/10.11.2022 г. е издаден от компетентен орган по приходите, и е законосъобразен, и обоснован. Потвърждаването му определя като основателна претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, определя в размер на 400 лв.

Водим от горното и на основание чл. чл. 156 – 161, вр. чл. 144, ал. 1, ал. 2, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от М. Д. Б., против АКТ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ЗАДЪЛЖЕНИЕ по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № ДВТ22-ГР94-23/10.11.2022 г., издаден от инспектор по приходите в Отдел „Общински приходи – В./О. купел“, Дирекция „Общински приходи“, при Столична община, потвърден от директора на Дирекция „Общински приходи“, при същата община, с Решение № СФД22-РД28-409/15.12.2022 г.

ОСЪЖДА М. Д. Б. – ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична община юрисконсултско възнаграждение, в размер на 400 лв. (четиристотин лева).

Решението, на основание чл. 160, ал. 7, изр. второ, предл. първо ДОПК не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: